

ΝΕΟΣ

ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Η. ΛΑΜΠΡΟΥ

4

1907

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ÉDITIONS

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ν Ε Ο Σ

ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΥΠΕΙΣΤΟΡΙΑΣ ΉΝ ΤΟΙΣ ΙΟΝΙΚΟΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΙΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ Α' — 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1907

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ Δ' — 31 Μαρτίου 1907. — ΤΕΥΧΟΣ Α'.

ΤΙΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΤΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

Ἐκδότων ἐν τῷ τρίτῳ τόμῳ τοῦ Νέου Ἑλληνομνήμονος τὰ ἀπανθίσματα τοῦ Διογέλους Λαερτίου, εἶπον περὶ τοῦ ἐτέρου τῶν κωδίκων, ἐξ ὧν ἐξέδωκ' αὐτὰ, τοῦ ἐν τῇ Ἑθνικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων Suppl. grec 134, ὅτι ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν « Διογέλους Λαερτίου ἐκ τοῦ τῶν φιλοσόφων βίου » περιλαμβάνει μετὰ τὸ τέλος τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντων ἀπανθισμάτων τοῦ συγγραφέως ἐκείνου καὶ ἀλλότρια αὐτοῦ ἀπανθίσματα ἐξ ἄλλων συγγραμμάτων, τῶν Ἡθικῶν τοῦ Πλουτάρχου, τῆς Ποικίλης ἱστορίας τοῦ Αἰλιανοῦ καὶ ἄλλων ¹.

Τὰ ξένα ἐκεῖνα τοῦ Λαερτίου ἀπανθίσματα ἐν τῷ Παρισιακῷ κώδικι καταλαμβάνουσι τὰ φ. 233^b μέχρι καὶ τοῦ φ. 271^a, ἔπονται δ' εἰς αὐτὰ ἀπανθίσματα ἐκ τοῦ Φιλοστράτου μέχρι τέλους τοῦ κώδικος. Ἄρχονται δὲ τὰ ἀλλότρια ἐκεῖνα τοῦ Λαερτίου διὰ τοῦ ἀπανθίσματος τοῦδε: Πιπτακὸς, παρακαλούμενος νιῆ καὶ πατρὶ διαιτῆσαι, εἶπε πρὸς τὸν νιόν· Εἰ μὲν δικαιοτέρα λέγεις τοῦ πατρὸς, ἄξιός εἰ καταδίκης, εἰ δὲ ἄδικα, καὶ τιμωρίας. Τὸ δὲ τελευταῖον ἔχει ὧδε· Ἀνάχαρσις τὰ γυμνάσια τῶν Ἑλλήνων ὁρίων, ἔλεγεν ὡς ἔστιν ἐν ἐκάστη πόλει τῶν Ἑλλήνων ἀποδεδειγμένον χωρίον, ἐν ᾧ μαίνονται καθ' ἡμέραν, καὶ φάρμακον, ᾧ χρώμενοι τὴν μανίαν κινεῖν.

¹ Νέου Ἑλληνομνήμονος Τόμ. Γ' σ. 267.

Τὰ πρόσθετα ταῦτ' ἀπανθίσματα θέλω ἄλλοτε καταστήσει ἀντικείμενον ἰδίου λόγου. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ἐνταῦθα θεωρεῖν ἀπὸ τοῦδε ἐπεῖγον νὰ ἐκδώσω κατ' ἐπιλογὴν τινα αὐτῶν τάξιολογώτατα.

1 (φ. 242^b - 243^a).

Γελλίας ὁ Ἀκραγαντῖνος, ἐπιξενωθεὶς ἀνδρὶ σκληρῷ καὶ ἀπὸ παντὸς πορίζοντι, ὅς οὐδέ καθεύδειν τοῖς οἰκέταις ἐπέτρεπεν, ἀλλ' ἄλλος ἄλλο (κῶδ. ἄλλο) τι τὴν νύκτα εἰργάζετο, ὑποδεξάμενος καὶ αὐτὸς τοῦτον, εἰς Ἀκράγαντα ἀφικόμενον, μετὰ δεῖπνον συνεκάλει τὰ παιδιά τῶν οἰκετῶν, καὶ ἐδίδου τοῖς μὲν κάρυα, τοῖς δὲ σῦκα (κῶδ. σῦκα) ξηρά· τὰ παιδιά δ' ἦσαν πάμπολλα. Ἐρωμένου δὲ πόθεν παιδιά τσσαῦτα, Ἰαῦτ', ἔφη, οἱ ἐμοὶ οἰκέται ἐν νυξί ποιοῦσιν.

2 (φ. 266^b).

Φάλαρις, Περισθένους τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριστοφάντου γυναῖκα τῶν ἐπιβουλευσάντων αὐτῷ πέμψαντος ὡς ἀπολουμένας, ἐπεὶ ἤρετο, εἰ συνήδεσαν τὴν ἐπιβουλὴν τοῖς ἀνδράσιν, αἱ δὲ ἔφασαν οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ παροτρῦναι (κῶδ. παροτρύναι) τυραννοκτονῆσαι. Καὶ αὐθις, ἐρωμένου τοῦ Φαλάριδος (κῶδ. ψαλάριδος) ἀνθ' ὅτου κακοῦ, αἱ δὲ εἶπον· Οὐδενὸς μὲν ἰδίου, τῆς δὲ κοινῆς ἀδικίας· κοινὴ γὰρ τὸ καταδουλοῦσθαι πόλιν ἐλευθέραν. Εἶτ' αὐθις ἐπανερομένου Ἰμμεῖς δὲ τί πεπόνθατε; τοιγαροῦν δίκην ἀποτίσασιτ' ἂν μοι τοῦ μίσους τὴν κατ' ἀξίαν (κῶδ. καταξίαν), αἱ δὲ προσέθησαν (κῶδ. προσέθησαν) Ἀποθανοῦσαι· ὑπήρηκε τῆς ὀργῆς, ἀγασθεὶς τὸ ὑπερβάλλον τῆς εὐγενείας ἐν ταῖς ἀποκρίσεσι καὶ ζῆν (κῶδ. ζῆν) μᾶλλον ἢ τεθνάναι κρίνας τὰς μετὰ τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνήσκειν προηρημένας.

Τὰ δύο χωρία ταῦτα εἶνε νέα. Ἀμφότερα δὲ νομίζω εὐλογώτατον νὰ προσγραφῶσιν εἰς Τίμαιον τὸν Ταυρομενίτην. Ὅτι ὁ Τίμαιος ἐποιεῖτο λόγον περὶ τοῦ Φαλάριδος ἐν τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ βιβλίῳ τῶν Ἱστοριῶν αὐτοῦ εἶνε γνωστὸν ἐκ δύο χωρίων τοῦ Πολυβίου καὶ τοῦ Διοδώρου, οἵτινες ποιοῦνται λόγον περὶ τοῦ Τιμαίου ὡς διαφεύδοντος τὴν φήμην, καθ' ἣν ὁ ἐν

Καρχηδῶνι χαλκοῦς ταῦρος ἦτο ὁ τοῦ Φαλάριδος καὶ εἶχε μετενεχθῆ ἔξ Ἀκράγαντος, καὶ καθ' ὅλου διαβεβαιουμένου, ὅτι οὐδ' ὑπῆρχε κἄν τοιοῦτος ταῦρος ἐν Ἀκράγαντι, τοῦθ' ὅπερ ὁ Διόδωρος λέγει ἐλεγχθὲν ὑπ' αὐτῶν τῶν πράγματων¹. Πρὸς ἔθετε δὲ ὁ Τίμαιος, ὅτι ἔ παλαιὸς χαλκοῦς ταῦρος, εἰς ὃν κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Φάλαρις ἐνέβαλλεν ἀνθρώπους διαφθειρομένους ὑπὸ πυρᾶς ὀποκαυσμένου, εἶχε καταποντισθῆ ὑπὸ τῶν Ἀκράγαντίνων, καὶ διετείνετο τὸν ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἢ πολλὴ κατέχει δόξα, ἀλλ' εἰκῶν ἐστὶ Γέλωνος (γρ. Γέλας) τοῦ ποταμοῦ². Δυνάμεθα δὲ νῦν εἰκάζωμεν μετὰ βεβαιότητος, ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Τιμαίου περὶ τοῦ ταύρου παρενεβάλλετο ἔνθα ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ λόγος περὶ τῆς τυραννίδος τοῦ Φαλάριδος.

Καὶ δὲν εἶνε μὲν εὐκόλον νὰ ὀρισθῆ τίνα χωρία τῶν περιωθέντων συγγραφέων, ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τοῦ Φαλάριδος, ἀνέρχονται εἰς τὸν Τίμαιον ὡς εἰς πηγὴν· ἀλλὰ δυνάμεθα ἴσως νὰ ὑπολάβωμεν τοιαῦτα τὰ παρὰ τῷ Βυζαντίνῳ Ἰωάννῃ Τζέτζη³. Καὶ δὲν εἶνε μὲν ποθεν μεμαρτυρημένον, ὅτι ὁ Τζέτζης ἠδύνατο ἔτι κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα νὰ ἔχη ἄμεσον γνῶσιν τῶν Ἱστοριῶν τοῦ Τιμαίου, τυχὸν σωζομένων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν μεγάλη ἦτο ἢ πολυαναγνωσία τοῦ Τζέτζη, ὅστις ἔλεγεν, ὡς γνωστὸν, περὶ ἑαυτοῦ Ἐμοὶ βιβλιοθήκη γὰρ ἦ κεφαλὴ τυγχάνει, τοῦτο δὲ δὲν δυνάμεθα μετὰ τὴν ἀποδειχθεῖσαν σχέσιν μεταξὺ τοῦ Τιμαίου καὶ τοῦ Λυκόφρονος⁴ νὰ θεωρήσωμεν ὅλως τυχαίαν τὴν σύμπτωσιν, ὅτι τὰ περὶ τοῦ Φαλάριδος χωρία ἐκεῖνα

¹ Πολυβίου XII, 25. Διοδώρου Σικελιώτου XIII, 90. Πρὸβλ. Müller Fragmenta Historicorum graecorum Τόμ. Α' σ. 221 κ. ἑ. ἀρ. 116 καὶ 117.

² Σχόλ. Πινδάρου Πυθ. I, 185. Πρὸβλ. Müller ἐνθ' ἀν. σ. 228 ἀρ. 118.

³ Χιλιάδων I, 643 κ. ἑ. V, 644 κ. ἑ. XII, 453.

⁴ Günther De ea, quae inter Timaeum et Lycophronem intercedit, ratione. Dissertatio inauguralis. Ἐν Λειψία. 1889. — Joh. Geffcken Timaios' Geographie des Westens (Philologische Untersuchungen herausgegeben von A. Kiessling und U. v. Wilamowitz - Moellendorff. XIII Heft.) Ἐν Βερολίνο. 1892 σ. 1 κ. ἑ.

εὐρίσκομεν παρὰ συγγραφεῖ, ὅστις τὸν Λυκόφρονα ἠξίωσεν ἰδίας μελέτης.

Δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον ἴσως, ὅτι ἐκ τοῦ Τιμαίου ἀπέρρευσαν καὶ τὰ χωρία ἐκεῖνα τοῦ Ἀθηναίου¹, τοῦ Λιλίανου² καὶ τοῦ Εὐσεβίου³, ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ ἐπιβουλῆς ἐναντίον τοῦ Φαλάριδος, ἐπιχειρηθείσης ὑπὸ δύο φίλων, τοῦ Χαρίτωνος καὶ τοῦ Μελανίππου, καὶ τῆς συγχωρήσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου, Θαυμάσαντος τὴν εὐστάθειαν τῶν ἐπιβουλεύσαντων, μὴ ὁμολογούντων τοὺς συνεργούς. Ὁμοίως δὲ συγγνωμονικὸν βλέπομεν τὸν Φάλαριν καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διηγήσει, ἣτις ταύτην καὶ μόνην ἔχει τὴν ὁμοίότητα πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε γνωστὴν, οὐδ' εἶνε ἀπλή ἑπανάληψις αὐτῆς μετ' ἄλλων ὀνομασιῶν, δι' ἀντικαταστάσεως ὁῦτα ὁῦ τοῦ Χαρίτωνος καὶ τοῦ Μελανίππου ὑπὸ τοῦ Εὐθύουλου καὶ τοῦ Ἀριστοφάντου. Ὅλως δὲ ἄγνωστοι εἶνε ἄλλοθεν ὅ τε Εὐθύουλος καὶ ὁ Ἀριστοφάντης, οἱ τὸν Φάλαριν ἐπιβουλεύσαντες, καὶ ὁ Περισθένης ὁ πέμψας ἐπὶ θανατώσει εἰς τὸν τύραννον τὰς εὐσταθεῖς γυναῖκας τῶν στασιαστῶν.

Ὁ δὲ Γελλίας, εἰς ὃν ἀναφέρεται τὸ δεύτερον τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων ἀνεκδότων ἀποσπασμάτων, εἶνε ἤδη γνωστὸς εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐξῆς χωρίων·

α) Ἐκ τοῦ Διοδώρου ἐν βιβλίῳ XIII, 83. "ἔχει δὲ τὸ χωρίον ὡδε· Ὁ δὲ τῶν Ἀκραγαντίνων σχεδὸν πλουσιώτατος κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον Γελλίας, ὅς κατὰ τὴν οἰκίαν ξενῶνας ἔχων πλείους, πρὸς ταῖς πόλεις ἔταπτεν οἰκέτας, οἷς παρεγγελμῆνον ἦν ἅπαντας τοὺς ξένους καλεῖν ἐπὶ ξενία. Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἄλλων Ἀκραγαντίνων ἐποίουν τὸ παραπλήσιον, ἀρχαῖκῶς καὶ μιανθρώπως ὁμιλοῦντες. Διόπερ καὶ Ἐμπεδοκλῆς λέγει περὶ τούτων·

Ξένων αἰδοῖοι λιμένες, κακότητος ἄπειροι.

¹ Ἀθηναίου XIII σ. 602 α-β.

² Λιλίανου Παικλή Ιστορία II, 4.

³ Εὐσεβίου Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως προπαρασκευῆ V, 35,3.

Καὶ δὴ ποτε πεντάκοσιων ἱππέων παραγενομένων ἐκ Γέλας, χειμερίου περιστάσεως οὕσης, καθάπερ φησὶ Τίμαιος ἐν τῇ πεντεκαδεκάτῃ βίβλῳ, πάντας αὐτοὺς ὑπεδέξατο, καὶ παραχρῆμα πᾶσιν ἱμάτια καὶ χιτῶνας ἐνδοῦθεν προενέγκας ἔδωκε. Καὶ Πολύκλειτος ἐν ταῖς Ἱστορίαις ἐξηγεῖται περὶ τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν πιθεῶνος, λέγων ὡς διαμείναντος αὐτοῦ στρατευομένου ἐν Ἀκράγαντι, θεωρηκέναι. Εἶναι δ' ἐν αὐτῷ τριακοσίους μὲν πύθους, ἐξ αὐτῆς τῆς πέτρας τετμημένους, ἕκαστον ἑκατὸν ἀμφορεῖς χωροῦντα, κολυμβήθραν δὲ παρ' αὐτοῖς ὑπάρχειν κεκονιαμένην, χωροῦσαν ἀμφορεῖς χιλίους, ἐξ ἧς τὴν ῥύσιν εἰς τοὺς πύθους γίνεσθαι. Ἢ δὲ συνέχεια τοῦ χωρίου τούτου εὐρίσκεται καὶ ἐν φ. 257^α τῶν ἀπανθισμάτων τοῦ Παρισιακοῦ κώδικος μετὰ τινῶν διαφορῶν, ὧν κυριωτέρα ἢ περὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός, ὅστις παρὰ μὲν τῷ Διοδώρῳ καλεῖται Γελλίας, ἐν δὲ τοῖς Παρισιακοῖς ἀπανθίσμασι Γέλλης. Ἐνεκα δὲ τούτων τῶν διαφορῶν παραθέτω ἔνταῦθα τὰ δύο κείμενα ἀπέναντι ἀλλήλων.

Παρισιακὸς κώδιξ.

Φασὶ τὸν Γέλλην τὸ μὲν εἶδος εὐτελῆ παντελῶς γενέσθαι, τὸ δὲ ἦθος θαυμαστόν. Ἀποσταλέντος οὖν πρὸς Κεντοριπηνοὺς κατὰ πρεσβείαν καὶ παρελθόντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ μὲν πλῆθος ἐξέπεσεν εἰς ἄκαιρον γέλωτα, θεωροῦντες καταδεέστερον τῆς περὶ αὐτοῦ δόξης. Ὁ (κώδ. ὀ) δ' ὑπολαβὼν εἶπε μὴ θαυμάζειν· ἐν ἔθει γὰρ ἐστὶ τοῖς Ἀκραγαντινοῖς πρὸς τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀποστέλλειν τοὺς κρατίστους τῷ κάλλει, πρὸς δὲ τὰς ταπεινάς καὶ λίαν εὐτελεῖς, ὁμοίους.

Διόδωρος.

Γεγονέναι δὲ φασὶ τὸν Γελλίαν τὸ μὲν εἶδος εὐτελῆ παντελῶς, τὸ δὲ ἦθος θαυμαστόν. Ἀποσταλέντος οὖν αὐτοῦ πρὸς Κεντοριπίνους κατὰ πρεσβείαν, καὶ παρεληλυθότος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ μὲν πλῆθος πραδέπεσεν εἰς ἄκαιρον γέλωτα, θεωροῦν καταδεέστερον τῆς περὶ αὐτοῦ δόξης. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπε μὴ θαυμάζειν· ἐν ἔθει γὰρ εἶναι τοῖς Ἀκραγαντινοῖς πρὸς μὲν τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀποστέλλειν τοὺς κρατίστους τῷ κάλλει, πρὸς δὲ τὰς ταπεινάς καὶ λίαν εὐτελεῖς ὁμοίους.

6) Ἐκ τοῦ Διοδώρου ἐν βιβλίῳ XIII, 90 παρ' ᾧ ἀναγινώσκουμεν τὰδε· Λέγεται δὲ τὸν Γελλίαν τὸν πρωτεύοντα τῶν πολιτῶν πλούτῳ καὶ καλοκάγαθία συνατυχηῆσαι τῇ πατρίδι, βουληθέντα καταφυγεῖν σὺν τισὶν ἑτέροις εἰς τὸ τῆς Ἀθηναίων ἱερὸν, νομίζοντα τῆς εἰς θεῶν παρουνομίας ἀφ' ἑξέσθαι τοὺς Κερκυραίους· θεωροῦντα δὲ αὐτῶν τὴν ἀσέβειαν, ἐμπροῆσαι τὸν νεὸν, καὶ μετὰ τῶν ἐν τούτῳ ἀναθημιμάτων ἑαυτὸν συγκατακαῦσαι. Μιᾶ γὰρ πράξει διελάμβανεν ἀφελέσθαι θεῶν ἀσέβειαν πολεμίων, ἀρπαγὰς πολλῶν χρημάτων, μέγιστον, ἑαυτοῦ τὴν εἰς τὸ σῶμα ἐσομένην ὕβριν.

7) Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου (I, 4 α), παρ' ᾧ εὕρηται τὰδε· Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος Γελλίας φιλόξενος ὦν καὶ πάντας πολυορῶν πεντακοσίοις ἵππεῦσιν ἐκ Γέλας ποτὲ καταλύσαιεν ὡς αὐτὸν χειμῶνος ὄρη ἔδωκεν ἐκάστῳ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον.

8) Ἐκ τοῦ Σουίδα (ἐν λ. Ἀθήναιος), παρ' ᾧ εὕρισκομεν τὸ ἐξῆς χωρίον ἐπαναλαμβάνον τὴν διήγησιν τοῦ Ἀθηναίου· καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος Γελλίας (γρ. Γελλίας) φιλόξενος ὦν καταλύσαιεν ποτὲ πεντακοσίοις ἵππεῦσιν ὄρη χειμῶνος ἔδωκεν ἐκάστῳ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον.

Τῶν χωρίων τούτων μόνον τὸ πρῶτον μέχρι τῶν λέξεων προενέγκας ἔδωκε περιέλαβεν ὁ Müller εἰς τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Τιμαίου¹. Φανερὸν δ' ὅτι ἐξ αὐτοῦ παρέλαβον τὴν αὐτὴν διήγησιν ὅ τε Ἀθήναιος, οὐ ἐπ' ἴσης μνημονεύει ὁ Müller, καὶ ὁ Σουίδα ἐν τοῖς ἀνωτέρω παρατεθειταῖς χωρίοις γ' καὶ δ'. Ἀλλ' ἐξετάζοντες τὸ ὅλον χωρίον τοῦ Διοδώρου ἐν XIII, 83, βλέπομεν, ὅτι τοῦτο μετὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Müller εἰς τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Τιμαίου ταχθέντα περιέχει δύο ἑτέρας διηγήσεις, τὴν περὶ τοῦ πιθεῶνος τοῦ Γελλίου καὶ τὴν περὶ τῆς πρεσβείας αὐτοῦ πρὸς τοὺς Κεντοριπηνοὺς. Καὶ τὰ μὲν περὶ τῶν πίθων τοῦ Γελλίου λεγόμενα ῥητῶς ἀναφέρει ὁ Διόδωρος εἰς τὸν Πολύκλειτον. Τὰ δὲ περὶ τῆς πρεσβείας τοῦ Γελλίου ἐπόμενα ἀμέσως κατόπιν

¹ Fragmenta Historicorum graecorum Τόμ. Α' σ. 220 ἀρ. 111.

δὲν ἀπορρέουσι πάντως ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Ἄν τοῦτο συνέβαινε, ὁ Διόδωρος ἢ θὰ ἐσημείωνε τοῦτο φητῶς, γράφων ὁ αὐτὸς δὲ φησὶ ἢ τι τοιοῦτον, ἢ οὐδὲν θάνεγραφε, συνεχίζων σιωπηρῶς τὸν ἐξ αὐτοῦ λόγον. Ἄλλ' ἀπ' ἐναντίας διέστειλε φητῶς τὴν κατόπιν διήγησιν ἀπὸ τῆς προηγουμένης περιγραφῆς τοῦ πιθεῶνος τῆς ἐκ τοῦ Πολυκλείτου παραληφθείσης διὰ τοῦ φασί, δεικνύοντος, ὅτι ἄλλη εἶνε ἡ πηγὴ τῶν ἐπομένων. Εἶνε δὲ αὕτη πιθανώτατα αὐτὸς ὁ Τίμαιος, ἐξ οὗ παρελήφθησαν τὰ περὶ τῆς φιλοξενίας τῶν ἱππέων· δὲν μνημονεύεται δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἕπως μὴ φανῆ ὁ συγγραφεὺς ἐπανερχόμενος καὶ πάλιν εἰς τὸν Τίμαιον τὸν πρὸ μικροῦ ἀναγραφέντα. Ἴσως δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κειμένῳ τοῦ Τιμαίου περιείχετο ἡ διήγησις διατετυπωμένη μετὰ τοῦ φασί, συμπαραληφθέντος ὑπὸ τοῦ Διοδώρου, ὅστις διέκοψε τὸ ἐνιαῖον παρὰ Τιμαίῳ περὶ τοῦ Γελλίου χωρίον διὰ τῆς παρὰ τῷ Πολυκλείτῳ εὑρισκομένης περιγραφῆς τοῦ πιθεῶνος.

Εἰς τὸ αὐτὸ δὲ δέκατον πέμπτον βιβλίον τῶν Ἱστοριῶν τοῦ Τιμαίου δικαιοῦμαι, νομίζω, νὰ προσγράψω καὶ τὸ ἄνωτέρω ὑπ' ἐμοῦ ὑπ' ἀρ. I ἐκδοθὲν ἀνέκδοτον μέχρι τοῦδε ἀπόσπασμα τῆς Παρισιακῆς ἀνθολογίας. Πράγματι τό τε περὶ τῆς πρεσβείας τοῦ Γελλίου διήγημα καὶ τὸ περὶ τῆς εἰρωνείας αὐτοῦ πρὸς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ξενισθέντα ἀπόσπασμα ἐμφαίνουσι τὸν ἀνεκδοτικὸν ἐκεῖνον τρόπον καὶ τὴν χαρακτηριστικὴν ἐκείνην γυναικῶδη περιέργειαν, ἧς ἕνεκεν ὁ Τίμαιος εἶχεν, ὡς γνωστὸν, ἐπονομασθῆ γραοσυλλέκτρια.

Τέλος ἐκ τοῦ Τιμαίου νομίζω ὅτι παρέλαβεν ὁ Διόδωρος καὶ τὰ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Γελλίου κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἀκράγαντος ὑπὸ τοῦ Καρχηδονίου Ἀμίλκα τῷ 405 π.-Χ. Καὶ εἶνε μὲν τοῦτο καὶ ἄλλως πιθανόν, ἔτι δὲ πιθανώτερον καθίσταται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ παραγράφῳ, ἐν ἣ ὁ Σικελιώτης ἀναγράφει τὴν ὑπὸ τοῦ Γελλίου πυρπόλησιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὴν ἐν αὐτῷ συγκατάκαυσιν αὐτοῦ,

ὀλίγον κατωτέρω γίνεται μνεία τῆς διαφεύσεως περὶ τοῦ ταύρου τοῦ Φαλάριδος ὑπὸ τοῦ Τιμαίου, ὃν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ Διοδώρος καθ' ὅλου γράφων τὰ περὶ τοῦ Ἀκράγαντος.

Ἀνακεφαλαίων τῶν κατωτέρω εὐρίσκω, ὅτι εἰς τὸν Τιμαίον πρέπει νὰ προσγραφῶσιν ἀμφοτέρω τὰ νέα ἀποσπάσματα τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντα, τό τε περὶ τοῦ Γελλίου καὶ τοῦ Φαλάριδος. Ἐπ' ἴσης δὲ πρέπει νὰ προστεθῶσιν εἰς τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Τιμαίου πρῶτον μὲν τὰ παρὰ τῷ Διοδώρῳ (XIII, 83) λεγόμενα περὶ τῆς πρεσβείας τοῦ Γελλίου, δεύτερον δὲ τὰ παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφῆι (XIII, 90) ἀναγινωσκόμενα περὶ τῆς ἐν τῇ ἀλώσει τοῦ Ἀκράγαντος ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων πυρπολήσεως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ ἐν τῷ πυρπολούμένῳ τούτῳ ναίῳ θανάτου τοῦ Γελλίου.

Πλήν δὲ τῶν δύο νέων ἀποσπασμάτων τοῦ Τιμαίου ἐκδίδω κατωτέρω ἐκ τῆς αὐτῆς Παρισιακῆς ἀνθολογίας καὶ ἄλλα δύο ἀπανθίσματα, ἀνέκδοτα μὲν, ἀλλ' ἀνήκοντα εἰς συγγραφεῖς, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ὀρισθῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος.

3 (φ. 239α).

Ἀρχετίμος ἐξ Ἐρυθρᾶς τῆς Ἰώνων πόλεως εἰς Ἰένεδον ἐπλευσε, πολλὴν φέρων ἐμπολὴν, καὶ ταύτην Κυδία παρέθετο, οὐδὲν ἐλπίσας ἐξ ἐκείνου παθεῖν ἄδικον. Ὁ μὲντοι Κυδίας ὑπὸ φιλοκερδείας ἐφθάρη, καὶ, ἀπαιτούμενος τὸν χρυσὸν, ὤμνυ μὴ λαθεῖν, καὶ τέλος ἔδοξεν ὁμόσαι τούτου περὶ Κυδίαν. Ὁ δὲ ἀνεβάλετο εἰς τρίτην τὸν ὄρκον, καὶ, ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκον, ἐμηχανήσατο τάδε· νάρθηκα κοιλάνας, τὸν πάντα χρυσὸν ἐνέβαλεν εἰς αὐτήν, καὶ πλαττόμενος ἀλγεῖν τὸν πόδα, ἐπερείδατο τῇ νάρθηκι. Καταστάς δὲ εἰς τὸν ναὸν, δίδωσι τῷ Ἀρχετίμῳ τὴν νάρθηκα κατέχειν ἔστ' ἂν ὁμόσῃ τὸν ὄρκον· καὶ, ἀνατείνας τὴν χεῖρα, εἶπεν, ὡς λάβοι μὲν παρ' Ἀρχετίμου τὸν χρυσὸν, ἀποδοίη δ' αὐθις αὐτῷ ὡς ἐν χεροῖν ἔχοντι (κῶδ. ἔχοντα) τὴν νάρθηκα, ἐν ᾗ ὁ χρυσὸς ἐνῆν. Βαρυνθεὶς δ' ἐπὶ τοῖς λελεγμένοις ὁ Ἀρχετίμος, ἀφήσει κατὰ γῆς τὴν νάρθηκα πληγῇ μεγάλῃ· ῥαγεῖσθαι δὲ, οὕτως ἔρρευσεν ὁ τῆς παρακαταθήκης ὄγκος.

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο εἶνε ὄλως νέον. Καὶ ἄγνωστοι μὲν εἶνε ἡμῖν ἄλλοθεν οἱ Ἐρυθραῖοι Ἀρχέτιμος καὶ Κυδίας, νέος δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τύπος τοῦ ὀνόματος τῶν ἰωνικῶν Ἐρυθρῶν· καὶ τὸ θηλυκὸν δὲ γένος τῆς λέξεως νάρθηξ δὲν ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ.

4 (φ. 265^β-266^α).

Ἀλεξάνδρον τὸν Φερραίων (κῶδ. φερραίων) τύραννον Θήβη ἀπέκτεινεν ἢ γυνή. Συνέβη δὲ θεωροῦς ἦκοντας αὐτῶν κελεῦσαι αὐτοῖς εἰπεῖν τὸν Ἀμμωνα Ἰθῆς ἱερόν ιδρύσασθαι. Τῶν δὴ πρεσβυτέρων τις (κῶδ. τῆς) παρκαοῦσαι αὐτοὺς ἔφη· τὸν γὰρ Ἀμμωνα Θήβης εἰπεῖν τῆς ἐξελομένης ἐκ τῆς δουλείας αὐτοῦς.

Ἐν οὐδενὶ τῶν χωρίων τῶν γνωστῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἐν οἷς μνημονεύεται ὁ φόνος τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τῆς συζύγου (Θήβης)¹, οὐδὲ ἀλλαχοῦ οὐδαμοῦ ἔνθα γίνεται μνεία τῆς Θήβης εὔρον τάνωτέρω.

Ἰς τὰ χωρία δὲ ταῦτα, ὧν τὸ ὄλον εἶνε ἀνέκδοτον, προσθέτω δύο ἕτερα, ὧν εἶνε ἄγνωστον μέχρι τοῦδε μέρος μόνον. Καὶ δὴ πρῶτον παραθέτω ἐκ τοῦ φ. 212^α τοῦ Παρισιακοῦ κώδικος χωρίον εὐρισκόμενον μέχρι τινὸς μόνον ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τοῦ Στοβαίου (VII, 71), παραλαβόντος αὐτὸ ἐκ τοῦ Θησεῶς, ιστορικοῦ κατ' ἄγνωστον ζήσαντος χρόνον, καὶ ἀνήκον εἰς τὴν Περὶ ἐνδόξων συγγραφὴν αὐτοῦ².

Παρισιακὸς κῶδιξ.

Στοβαῖος.

Λοιμοῦ κατασχόντος Λακεδαιμονίους διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν κηρύκων τῶν ἀποσταλέντων παρὰ

Λοιμοῦ κατασχόντος Λακεδαιμονίους διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν κηρύκων τῶν ἀποσταλέντων παρὰ

¹ Ξενοφῶντος Ἑλληνικά VI, 4, 35. — Πλούταρχος ἐν βίῳ Πελοπίδου 35. — Αἰοδώρου Σικελιώτου XVI, 14.

² Ταύτης μνημονεύει ὁ Σουλῆς ἐν λ. Θησεῶς. Ὅρθως δ' εἰς τὴν Περὶ ἐνδόξων συγγραφὴν αὐτοῦ ἀνήκον θεωρεῖ τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο τὸ εὐρισκόμενον ἐν τῇ Στοβαίῳ μετὰ τῆς βητικῆς μνείας τοῦ Θησεῶς ὁ Müller (Fragmenta Historiographum graecorum Τόμ. Δ' σ. 519).

Ξέρξου ἐπὶ ζήτησει γῆς καὶ ὕδατος ὡςπερ ἀπαρχῆς δουλείας, χρησιμὸς ἐδόθη ἀπαλλαγῆσθαι αὐτούς, εἰ γέ τινες Λακεδαιμόνιοι ἔλοιντο παρὰ βασιλέως ἀναιρεθῆναι. Ἐκόντες δὲ Βούλης καὶ Σπέρχης ἀφίκοντο πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα ἐπὶ τῷ δίκῃς ὑποσχεῖν, καὶ ἤξιουν ἀναιρεθῆναι. Ὁ δὲ, θαυμάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἀφῆκε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἤξιου.

Ξέρξου ἐπὶ ζήτησει γῆς καὶ ὕδατος ὡςπερ ἀπαρχῆς δουλείας, χρησιμὸς ἐδόθη ἀπαλλαγῆσθαι αὐτούς, εἰ γέ τινες Λακεδαιμόνιοι ἔλοιντο παρὰ βασιλέως ἀναιρεθῆναι. Ἐκόντες δὲ Βούλης καὶ Σπέρχης ἀφίκοντο πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα ἐπὶ τῷ δίκῃς ὑποσχεῖν, καὶ ἤξιουν ἀναιρεθῆναι. Ὁ δὲ, θαυμάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἔπαν ἵναί προσιτάξει.

Καὶ μέχρι μὲν τούτου συμφωνεῖ ὁ Παρισιακὸς κώδιξ μετὰ τοῦ Στοβαίου πλὴν τοῦ τέλους, ὅπερ ὀρθότερον ἔχει ἐν τῇ Παρισιακῇ ἀνθολογίᾳ, ἐν συνδυασμῷ μάλιστα πρὸς τὰ ἐν αὐτῇ ἀμέσως κατωτέρω περιλαμβανόμενα. Συμφωνοῦσι δ' ἄλλως τὰ τοῦ Παρισιακοῦ κώδικος καὶ πρὸς τὰ τοῦ Πλουτάρχου ἐν Λακωνικοῖς ἀποφθέγμασι (Διάφορα τῶν ἐν τοῖς Λάκωσιν ἀδόξων ἀποφθέγματα (10)), λέγοντος· Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἀγαθὸς ἀπέλυσε τοὺς ἄνδρας καὶ ἤξιου μένειν παρ' αὐτῷ, εἰς ἃ ἔπονται ἀμέσως αὐτὰ ἐκεῖνα ἅτινα ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀνωτέρω διηγήσεως παρέχει ὁ Παρισιακὸς κώδιξ, λείποντα παρὰ τῷ Στοβαίῳ. Ἔχουσι δὲ ταῦτα ὧδε·

Παρισιακὸς κώδιξ.

Οἱ δὲ Καὶ πῶς ἂν, ἔφασαν, δυναίμεθα τοιαύτην πατρίδα καταλιπεῖν, ὑπὲρ ἧς τοσαύτην ὁδὸν ἤλθομεν ἀποθανούμενοι;

Πλούταρχος.

Καὶ πῶς ἂν, ἔφασαν, δυναίμεθα ζῆν ἐνταῦθα, πατρίδα καταλιπόντες καὶ νόμους, καὶ τούτους τοὺς ἄνδρας, ὑπὲρ ὧν τοσαύτην ὁδὸν ἤλθομεν ἀποθανούμενοι;

Καὶ παρέλιπε μὲν τὴν συνέχειαν ταύτην ὁ Στοβαίος, ἀλλὰ βεβαίως αὕτη ἀπετέλει ἀρχῆθεν μέρος τοῦ χωρίου, γραφέντος προφανῶς χάριν αὐτοῦ δὴ τούτου τοῦ ἀποφθέγματος, εἰς δὲ ἔκορυφουτο ἡ ὅλη διήγησις. Πάντως λοιπὸν πρέπει νὰ ποδὲ-

χθῶμεν, ὅτι καὶ ἡ συνέχεια αὕτη ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Θησεύς καὶ νῦν συμπληρώσωμεν δι' αὐτῆς τὸ ἀπόσπασμα αὐτοῦ. Ἀλλὰ τίς ἡ σχέσις τοῦ ὅλου ἀποσπάσματος τούτου τοῦ Θησεύς πρὸς τὸν Πλούταρχον; Παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ διάφορον εἶνέ πως τὸ ὄνομα τῶν δύο Λακεδαιμονίων, οἵτινες καλοῦντες Βοῦρις καὶ Σπέρτις, ἀξία δὲ λόγου εἶνε καὶ ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφεὶ ἐν τέλει τοῦ ἄνω παρατεθέντος μέρους προσθήκη τῶν λέξεων καὶ τούτους τοὺς ἄνδρας, αἵτινες λείπουσιν ἐν τῇ Παρισιακῇ ἀνθολογίᾳ, οὐκ ἀπιθάνως δ' ἔλειπον καὶ ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Θησεύς. Ἔλεος δὲ ἡ ὅλη διήγησις παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ δὲν τελευτᾷ ὅπου καὶ τὸ χωρίον τῆς Παρισιακῆς ἀνθολογίας, ἀλλὰ προστίθεται ἐν συνεχείᾳ καὶ διάλογος μεταξὺ τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Ἰνδάρνου καὶ τῶν δύο Λακεδαιμονίων. Ἐκ τούτων πάντων συνάγεται, νομίζω, ὅτι τὸ χωρίον τοῦ Θησεύς, ἂν μὴ αὐτός τε καὶ ὁ Πλούταρχος παρέλαβον αὐτὸ ἐξ ἄλλης κοινῆς πηγῆς; ἀπέρρευσε πιθανῶς ἐκ τοῦ Πλουτάρχου κατ' ἐπιτομὴν, συμμεταβληθέντων ἐξ ἄλλης πηγῆς καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν δύο Λακεδαιμονίων. Ἄν δ' ἡ ἐμὴ εἰκασία εἶνε ὀρθή, συμπεραίνεται ἐντεσθεν ἀναγκαίως, ὅτι ὁ Θησεύς, οὗ ἠγνοοῦμεν μέχρι τοῦδε τὸν χρόνον, ὑπῆρξε μεταγενέστερος τοῦ Πλουτάρχου. Ἴσως δὲ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις βιώσεως τοῦ ἱστορικοῦ Θησεύς τὸ παρατηρηθὲν, ὅτι τὰ ὀνόματα μυθικῶν ἡρώων σπανιώτερον παρουσιάζονται ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀκμῆς, εἶνε δὲ συνηθέστερα κατὰ τοὺς μακεδονικοὺς καὶ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ ἰσχύει περὶ τοῦ Θησεύς¹. Τοιοῦτος εἶνε καὶ ὁ Λεύκιος Γέλλιος Θησεύς, οὗ ἡ γυνὴ Κανεινία Μοδεστεῖνα ἠξιώθη ἐν Δελφοῖς ἀνδριάντος ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων τὸν δεύτερον ἢ τρίτον αἰῶνα μ. Χ., καθ' ἃ διδάσκει ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς τῆς οἰκείας ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς². Τὸν Θησεῖα

¹ *Bechtel · Fick* Die griechischen Personennamen. Ἐκδ. 6'. Ἐν Γοτίγγῃ. 1894. σ. 307 κ. ἑ.

² *H. Pomtow* Beiträge zur Topographie von Delphi. Ἐν Βερολίνω. 1889 σ.

τροῦτον, ὑπομνησθέντα μοι ὑπὸ τοῦ κ. P. G. R. Stein, θὰ ἦτο βεβαίως τολμηρὸν νὰ ταυτίσωμεν μετὰ τοῦ ἡμετέρου ἱστορικοῦ.

Ἐν δὲ ρ. 24^{5b}-24^{6a} τοῦ κώδικος περιλαμβάνονται τάδε, μέχρι τινὸς ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὸ χωρίον τοῦ Ἡλουτάρχου ἐν Συναγωγῇ ἱστορικῶν παραλλήλων ἐλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν 1, ἕπερ παραθέτω ἀντικρὺ τοῦ ἐκ τοῦ Παρισιακοῦ κώδικος ἀπανθίσματος.

Παρισιακὸς κώδιξ.

Δατις ὁ τοῦ Δαρείου στρατηγὸς μετὰ τριάκοντα μυριάδων ἐν Μαραθῶνα κατεστρατοπεδεύσατο. Ἀθηναῖοι δὲ, οὐδὲ πολλοστημόριον ὄντες τῆς ἐκείνων δυνάμεως, ἐπ' αὐτοὺς ὁμόσει ἴεντο, ἔχοντες στρατηγοὺς Πολύζηλον, Καλλίμαχον, Κυναίγειρον, Μιλτιάδην. Συρραγείσης δὲ τῆς μάχης, Πολύζηλος μὲν, ὑπὲρ ἄνθρωπον φαντασίαν θεασάμενος, τὴν ὄρασιν ἀπεκόπη καὶ τυφλὸς ὦν ἀνείλε τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ. Καλλίμαχος δὲ, πολλοῖς περιπεπαρμένος δόρασι, καὶ νεκρὸς ἐστάθη. Κυναίγειρος δὲ, περσικῆς περιδεδραγμένος νεῶς, ἐχειροκοπήθη. Ὁθεν καὶ εἰς αὐτοὺς τοιάδε γεγράφεται:

ὦ καμάτοιο κενοῦ κάπειρήτου ἡ πολέμοιο.

Ἡμετέρῳ βασιλῆι τί λέξομεν ἀντιάσαντες;

ὦ βασιλεῦ, τί μ' ἐπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμιστάς;

Ἡλουτάρχος.

Δατις, ὁ Περσῶν πατράκης, μετὰ τριάκοντα μυριάδων εἰς Μαραθῶνα παραγενόμενος πεδίον τῆς Ἀττικῆς, καὶ στρατοπεδευσάμενος, πόλεμον τοῖς ἐγγωρίοις κατήγγειλεν. Ἀθηναῖοι δὲ τοῦ βαρβαρικοῦ πλήθους καταφρονήσαντες, ἐνακισχιλίους ἐπειψαν, στρατηγοὺς ποιήσαντες Κυναίγειρον, Πολύζηλον, Καλλίμαχον, Μιλτιάδην. Συμβληθείσης δὲ τῆς παρατάξεως, Πολύζηλος μὲν ὑπὲρ ἄνθρωπον φαντασίαν θεασάμενος, τὴν ὄρασιν ἀπέβαλε, καὶ τυφλὸς ἐγένετο. Καλλίμαχος δὲ πολλοῖς περιπεπαρμένος δόρασι, καὶ νεκρὸς ἐστάθη. Κυναίγειρος δὲ, Περσικὴν ἀναγομένην ναῦν κατασχίων, ἐχειροκοπήθη.

123, ἀρ. 17 ἐν παραβολῇ πρὸς σ. 83 σημ. 1. Πίν. XIV, 44. Ἰαν. 2884. Πρὸς Ἡεροῦ ἐν Bulletin de Correspondance Hellénique Τόμ. Κ' (1896) σ. 719 σημ. 2.

1. Κῶδ. ὦ κενοῦ καμάτοιο καὶ ἀπειρῆτου

Βάλλομεν, οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν. οὐ φοβέονται.
 Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν. Ἐν δ' ἄρα μέσσαις
 αιματόεις ἔστηκε σιδηρεῖαις ¹ ὑπὸ ρίζαις
 κούκ ἐθέλει ² πεσέειν· τάχα δ' ἔρχεται ἐνδοθι νηῶν.
 Λυε κυβερνήτα· νέκυος προφύγωμεν ἀπειλάς.

Κατέλεξα δὲ καὶ τὸ ἀπάνθισμα τοῦτο μεταξὺ τῶν ἀνεκδό-
 των, καίτοι τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος, καθ' ἃ εἶδομεν, συμπί-
 πτει πρὸς τὸ χωρίον τοῦ Πλουτάρχου. Ἀλλὰ παρὰ τὴν σύμ-
 πτωσιν ταύτην καὶ τὴν ὡς τὸ πλεῖστον ἐπανάληψιν τῶν αὐ-
 τῶν λέξεων, ὁ ἡμέτερος ἀπανθιστὴς δὲν φαίνεται παραλαβὼν
 τὸ χωρίον παρὰ τοῦ Χαιρωνέως, ἀλλ' ἐξ ἄλλης πηγῆς, ἐν ἧ ἢ
 παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ λείπουσα μαρτυρία, ὅτι ὁ τυφλὸς Πολύ-
 ζηλος ἐφόνευσε τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ Πέρσας, καὶ τὸ ἐν τέ-
 λει παρατιθέμενον ἐπίγραμμα, λείπον ὁμοίως παρὰ τῷ Πλου-
 τάρχῳ καὶ ἄγνωστον ἄλλοθεν εἰς ἐμέ τε καὶ εἰς ἐκείνους τῶν
 συναδέλφων εἰς ὄσους ἐπέδειξ' αὐτό.

1. μέσαις   2. κ' οὐ θέλει